

Warszawa, 12 października 2026 r.
KL/667/207/AZ/2026

Pan
Jurand Drop
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z pracami związanymi z *projektem ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy o konsumenckiej pożyczce lombardowej* (UC 169), Konfederacja Lewiatan przedstawia swoje uwagi.

Uprzejmie prosimy o zapoznanie się z naszą analizą oraz rozważenie uwzględnienia jej w toku prac legislacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Marek Górski
Prezydent Konfederacji Lewiatan

W załączeniu: Stanowisko Konfederacji Lewiatan dot. projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy o konsumenckiej pożyczce lombardowej (UC 169)

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Stanowisko Konfederacji Lewiatan dot. projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy o konsumenckiej pożyczce lombardowej (UC 169), dalej jako „Projekt”.

I. Art. 1 pkt. 2 Projektu

Przyjęta w projekcie definicja usługi finansowej (projektowany art. 2 pkt. 2a ustawy o prawach konsumenta), a także umowy o świadczenie usług finansowych (projektowany art. 2 pkt. 5aa ustawy o prawach konsumenta) są niejasne. Przykładem niejasności jest sformułowanie „usługi o charakterze”, konkretnie co treściowo ma dodać zwrot „o charakterze”.

Ponadto eksponowany w uzasadnieniu szeroki charakter definicji nie stanowi zalety. Powoduje trudności w ustaleniu, czy usługą o charakterze finansowym są m.in. usługa bankowości elektronicznej oraz usługa potwierdzania tożsamości, których głównym celem jest stworzenie infrastruktury umożliwiającej ich beneficjentom podejmowanie określonych działań. Umowy o te usługi są z reguły zawierane przy okazji zawarcia umowy o produkt lub usługę podstawową albo w pakiecie z nimi, ale są autonomicznymi usługami, które pozwalają zarządzać klientom w sposób elektroniczny wszystkimi ich produktami. Zastosowanie do nich regulacji o usługach dodatkowych i ich rozszerzonym skutku przy odstąpieniu od umów produktowych prowadziłoby wręcz do antykonsumenckich skutków. Odstąpienie od umowy produktowej pociągałoby za sobą rezygnację z usług dodatkowych np. bankowości elektronicznej lub weryfikacji tożsamości. Z kolei odstąpienie od umowy bankowości elektronicznej nie powinno wpływać i niweczyć skutków zawartych wcześniej umów o konkretne produkty.

Postulujemy wprowadzenie wyraźnego katalogu usług finansowych oraz pojęcia usługi dodatkowej, poprzedzonego analizą prawną w kontekście implementacji prawa UE, jak i rozważeniem skutków ekonomicznych i prawnych dla uczestników rynku.

II. Art. 1 pkt. 3 Projektu wz. art. 1 pkt. 6 Projektu

Objęcie części umów finansowych zawieranych przez telefon dyspozycją art. 20 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta może prowadzić do istotnego utrudnienia lub nawet faktycznego wyłączenia możliwości zawierania tych umów w telefonicznym kanale dystrybucji.

Obowiązek potwierdzenia przez przedsiębiorcę treści proponowanej umowy na trwałym nośniku, połączony z koniecznością złożenia przez konsumenta oświadczenia o zawarciu umowy na papierze albo na innym trwałym nośniku, pozostaje w kolizji z istotą sprzedaży telefonicznej, której zasadniczymi cechami są prostota procesu i szybkość uzyskania usługi.

member of

BUSINESSatOECD

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Przykładowo, rozwiązanie to może wywołać negatywne skutki w odniesieniu do produktów, w przypadku których moment rozpoczęcia ochrony ubezpieczeniowej ma zasadnicze znaczenie, przykładowo ubezpieczeń turystycznych oraz obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szybkość uzyskania usługi - niezwłocznego uzyskania ochrony ubezpieczeniowej – jest tutaj walorem dla konsumenta.

W projektowanym rozwiązaniu konsument oczekujący natychmiastowego zawarcia umowy i niezwłocznego rozpoczęcia ochrony zostałby zobowiązany do dokonania dodatkowych czynności formalnych, które mogłyby opóźnić albo, w wyjątkowych sytuacjach, uniemożliwić skuteczne zawarcie umowy (np. konieczność odbycia więcej niż jednej rozmowy telefonicznej i dłuższych rozmów, odbiór i wysłanie pliku itp.).

Należy przy tym podkreślić, że w obowiązującym stanie prawnym art. 20 ust. 2 UPK nie znajduje zastosowania do usług finansowych zawieranych na odległość. Rozszerzenie zakresu tego przepisu na umowy ubezpieczenia stanowiłoby zatem istotną zmianę dotychczasowego modelu zawierania tych umów, wymagającą wykazania szczególnej potrzeby regulacyjnej. Dyrektywa (UE) 2023/2673 nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku objęcia umów dotyczących usług finansowych mechanizmem określonym w art. 8 ust. 6 dyrektywy 2011/83/UE. Przepis ten ustanawia jedynie fakultatywną możliwość wprowadzenia wymogu potwierdzenia oferty złożonej telefonicznie oraz związania konsumenta umową dopiero po podpisaniu oferty lub przesłaniu zgody na trwałym nośniku. Możliwość skorzystania z powyższej opcji regulacyjnej istniała już przed zmianą dyrektywy 2011/83/UE dokonaną dyrektywą (UE) 2023/2673. Nie stanowi ona zatem elementu niezbędnej implementacji nowych przepisów dotyczących usług finansowych zawieranych na odległość. Nie został też wykazany szczególny powód regulacyjny.

Cel ochronny art. 8 ust. 6 dyrektywy 2011/83/UE, polegający na zapobieganiu nieświadomemu lub niezamierzonemu zawarciu umowy podczas rozmowy telefonicznej, jest już realizowany w sektorze ubezpieczeniowym przez regulacje szczególne. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o dystrybucji ubezpieczeń (dalej: „UDU”) dystrybutor ubezpieczeń jest obowiązany, przed zawarciem umowy, określić wymagania i potrzeby klienta oraz przekazać mu obiektywne informacje o produkcie w sposób umożliwiający podjęcie świadomej decyzji. Mechanizm ten służy zapewnieniu zgodności umowy z potrzebami klienta oraz świadomego charakteru jego decyzji kontraktowej. Krajowe środki implementacyjne powinny pozostawać proporcjonalne do zakładanego celu oraz nie powinny nakładać na przedsiębiorców dodatkowych obowiązków niewynikających z prawa Unii Europejskiej, jeżeli cel ochronny jest już realizowany przez inne przepisy.

Postulujemy zatem ponowną analizę przypadków, w których objęcie art. 8 ust. 6 dyrektywy 2011/83/UE z jednej strony nie będzie stanowiło istotnej wartości dodanej z perspektywy poziomu ochrony (ze względu na już istniejące regulacje lub standardy), z drugiej może podważać istotną zaletę umowy ubezpieczenia zawieranej przez telefon.

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Przykładem jest tutaj zastosowanie tego mechanizmu, bez uwzględnienia specyfiki rynku ubezpieczeniowego, co oznaczałoby skorzystanie przez ustawodawcę krajowego z rozwiązania fakultatywnego, wykraczającego poza zakres koniecznej transpozycji. Stąd proponujemy odstąpienie od objęcia umów ubezpieczenia zawieranych przez telefon zakresem stosowania art. 20 ust. 2 UPK albo wprowadzenie wyraźnego wyłączenia dla umów podlegających reżimowi UDU.

III. Art. 1 pkt 3 Projektu

Postulujemy jednoznaczne wskazanie w uzasadnieniu Projektu, że jeżeli umowa o świadczenie usług finansowych zawarta na odległość obejmuje początkową umowę ramową, po której następuje seria kolejnych czynności lub odrębnych czynności tego samego rodzaju wykonywanych przez pewien czas, przepisy wymienione w projektowanym art. 2b UPK mają zastosowanie wyłącznie do początkowej umowy ramowej. Oznacza to, że przedsiębiorca nie powinien być obowiązany do ponownej realizacji obowiązków wynikających z tych przepisów w odniesieniu do każdej kolejnej czynności lub transakcji wykonywanej na podstawie umowy ramowej (np.: czynności wynikających z umowy o rachunek bankowy czy o świadczenie usług płatniczych) – powodowałoby znaczne zwiększenie formalizmów, jednocześnie bez istotnej wartości dodanej dla ochrony konsumenta.

Jednocześnie, w przypadku gdy nie istnieje początkowa umowa ramowa, ale pomiędzy tymi samymi stronami wykonywane są przez pewien czas kolejne czynności lub odrębne czynności tego samego rodzaju, przepisy dotyczące obowiązków informacyjnych oraz obowiązku udzielenia wyjaśnień powinny mieć zastosowanie wyłącznie do pierwszej czynności, zgodnie z zasadami określonymi w projektowanym art. 2b pkt 2 UPK.

Takie doprecyzowanie pozwoli wyeliminować wątpliwości, czy przepisy wymienione w art. 2b UPK należy stosować ponownie do każdej transakcji realizowanej w ramach umowy ramowej, oraz zapewni zgodność wykładni projektowanych przepisów z dyrektywą.

IV. Art. 1 pkt 7 Projektu

Zagadnienie nr. 1: ukształtowanie funkcji odstąpienia od umowy

W odniesieniu do projektowanego art. 30a ust. 2 ustawy o prawach konsumenta proponujemy zmianę:

*„2. Przedsiębiorca zapewnia funkcję odstąpienia od umowy co najmniej na interfejsie internetowym, przy wykorzystaniu którego konsument zawarł umowę na odległość. Funkcja ta musi być łatwa do znalezienia, stale dostępna i **wyraźnie widoczna** przez okres, w którym konsument może odstąpić od umowy.”*

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Proponowane brzmienie odpowiada sformułowaniom użytym w uzasadnieniu projektu oraz motywie 37 dyrektywy 2023/2673. Wymóg, aby funkcja była łatwa do znalezienia, stale dostępna i wyraźnie widoczna, zapewnia konsumentowi realną możliwość prostego skorzystania z prawa odstąpienia, bez sugerowania obowiązku szczególnego uprzywilejowania graficznego tej funkcji względem innych elementów interfejsu.

Ponadto zwracamy uwagę, że projektowany art. 30a ust. 2 UPK przewiduje obowiązek zapewnienia funkcji odstąpienia od umowy co najmniej na interfejsie internetowym, za pośrednictwem którego konsument zawarł umowę. Zatem obowiązek ten może zatem dotyczyć również interfejsu podmiotu trzeciego. Jednocześnie w uzasadnieniu wskazano, że jeżeli umowa została zawarta przez stronę internetową, funkcja powinna być dostępna również w aplikacji mobilnej powiązanej z tą stroną, a w przypadku zawarcia umowy w aplikacji także na powiązanej stronie internetowej.

Obowiązek udostępnienia funkcji odstąpienia w interfejsie wykorzystanym do zawarcia umowy nie powinien być rozszerzany na inne powiązane kanały, które nie uczestniczyły w zawarciu tej umowy. Takie rozszerzenie nie wynika wprost z projektowanego przepisu i prowadziłoby do powstania dodatkowych obowiązków organizacyjnych i technicznych.

Postulujemy zatem usunięcie z uzasadnienia fragmentów wskazujących na obowiązek równoległego udostępniania funkcji odstąpienia na powiązanej stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej. Obowiązek powinien obejmować interfejs, za pośrednictwem którego zawarto umowę, bez automatycznego rozszerzania go na pozostałe kanały powiązane.

Zagadnienie nr. 2: możliwość zaproponowania przez konsumenta własnego środka komunikacji online służącego do otrzymania potwierdzenia odstąpienia od umowy

Postulujemy usunięcie z uzasadnienia stwierdzenia, zgodnie z którym konsument powinien mieć możliwość zaproponowania własnego środka komunikacji online służącego do otrzymania potwierdzenia odstąpienia od umowy. Takie uprawnienie nie wynika z projektowanych art. 30a ust. 4 ani art. 30b ust. 3 UPK. Przepisy te wymagają wskazania środka komunikacji online oraz przekazania potwierdzenia na trwałym nośniku, nie nakładają jednak na przedsiębiorcę obowiązku obsługi kanału dowolnie wskazanego przez konsumenta.

Przyjęcie rozwiązania opisanego w uzasadnieniu mogłoby prowadzić do konieczności wdrożenia i obsługi kanałów, których przedsiębiorca nie oferuje albo których nie może obsługiwać w sposób bezpieczny i efektywny. Uzasadnienie powinno zatem wskazywać, że konsument może wybrać środek komunikacji spośród kanałów udostępnionych i obsługiwanych przez przedsiębiorcę, bez możliwości narzucenia przedsiębiorcy innego kanału.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

V. Art. 1 pkt. 8 Projektu

Zagadnienie nr. 1: uregulowania w odmiennych regulacjach, a zakres projektowanego art. 39 UPK

Wątpliwości interpretacyjne budzi zakres zastosowania projektowanego art. 39 ust. 1-3d UPK do dystrybucji umów ubezpieczenia. Projektowany art. 39 ust. 3e przewiduje, że przepisów ust. 1-3d, określających przedkontraktowe obowiązki informacyjne przedsiębiorców oferujących konsumentom usługi finansowe na odległość, nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy określają informacje podlegające przekazaniu konsumentowi przed zawarciem umowy. Jednocześnie art. 39 ust. 1 pkt 13 ma znajdować zastosowanie, jeżeli przepisy odrębne nie przewidują obowiązku poinformowania o prawie odstąpienia od umowy.

W sektorze ubezpieczeniowym obowiązki informacyjne zakładów ubezpieczeń i dystrybutorów ubezpieczeń zostały już szeroko uregulowane, w szczególności w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz w UDU. Brak jednoznacznego określenia relacji tych regulacji do projektowanych przepisów UPK może prowadzić do poważnych rozbieżności w praktyce stosowania prawa.

Motyw 17 dyrektywy (UE) 2023/2673 wskazuje dyrektywę (UE) 2016/97 w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (dalej: „dyrektywa IDD”) jako przykład aktu ustanawiającego wymogi dostosowane do specyfiki konkretnej usługi finansowej. Zgodnie z tym motywem przepisy sektorowe powinny mieć wyłączne zastosowanie do informacji przekazywanych przed zawarciem umowy, o ile dany akt prawa Unii nie stanowi inaczej. Projekt nie przewiduje jednak uchylenia ani zmiany art. 9 ust. 7 UDU, zgodnie z którym w przypadku dystrybucji ubezpieczeń za pomocą środków porozumiewania się na odległość do przekazywania informacji stosuje się przepisy UPK dotyczące usług finansowych zawieranych na odległość.

Postulujemy zatem jednoznaczne określenie obowiązków mających zastosowanie do umów ubezpieczenia zawieranych z konsumentami na odległość, w szczególności przez: wskazanie w art. 39 ust. 3e UPK przepisów odrębnych właściwych dla sektora ubezpieczeniowego; albo (ii) wyraźne wyłączenie usług ubezpieczeniowych z zakresu art. 39 ust. 1-3d UPK; albo (iii) odpowiednie doprecyzowanie art. 9 ust. 7 UDU.

Ze zbliżonych powodów do funduszy emerytalnych zarządzanych przez powszechne towarzystwa emerytalne („PTE”) powinno mieć zastosowanie wyłączenie sektorowe, o którym mowa w art. 39 ust. 3e projektowanej UPK. Przepisy krajowe regulujące poszczególne produkty emerytalne określają bowiem zakres informacji i dokumentów udostępnianych klientowi przed zawarciem umowy. Dotyczy to w szczególności umów o prowadzenie indywidualnego konta emerytalnego („IKE”), indywidualnego konta

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

zabezpieczenia emerytalnego („IKZE”) oraz osobistego konta inwestycyjnego („OKI”), gdzie przepisy sektorowe zobowiązują fundusze emerytalne do udostępnienia konsumentom przed zawarciem tych umów określonych informacji zawartych w formularzach umów czy w dokumentach takich jak prospekt informacyjny. Nakładanie równoległego obowiązku przekazywania informacji na podstawie art. 39 UPK mogłoby prowadzić do dublowania obowiązków, bez proporcjonalnej korzyści dla konsumenta.

Wyłączenie przewidziane w art. 39 ust. 3e UPK powinno również znaleźć zastosowanie do umowy o członkostwo w otwartym funduszu emerytalnym („OFE”), które w przypadku wejścia w życie Projektu zostanie objęte obowiązkami wynikającymi z UPK wskutek wykreślenia art. 43 UPK. Przepis ten obecnie wyłącza stosowanie regulacji dotyczących zawierania na odległość umów o usługi finansowe do OFE. Zwracamy przy tym uwagę, że sposób i tryb zawarcia umowy, na podstawie której następuje uzyskanie członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym jest regulowany w sposób szczegółowy ustawą o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych oraz odpowiednim Rozporządzeniem Rady Ministrów. Zakres informacji udostępnianych konsumentom przez fundusze emerytalne przed zawarciem umowy, w formularzach umów i prospektach informacyjnych, jest szeroki, a informacje podlegające aktualizacji są udostępniane również na stronach internetowych. Powielanie tych informacji na podstawie art. 39 ust. 1 UPK zwiększałoby obciążenia organizacyjne i ryzyko niespójności dokumentacji, nie zapewniając konsumentom odpowiadającej temu wartości dodanej.

Podobna analiza powinna być wykonana dla innych sektorów celem oceny, czy istnieją inne przypadki gdzie opisywane obowiązki zostały już uregulowane.

Zagadnienie nr. 2: Rozstrzygnięcie zakresu stosowania UPK w odniesieniu do umów o prowadzenie pracowniczego planu kapitałowego („PPK”)

Ponadto w odniesieniu do umów o prowadzenie pracowniczego planu kapitałowego („PPK”) celowe jest jednoznaczne rozstrzygnięcie zakresu stosowania UPK. Umowa o prowadzenie PPK jest zawierana przez podmiot zatrudniający, w imieniu i na rzecz osób zatrudnionych. Zgodnie z art. 14 ust. 5 ustawy o PPK przed zawarciem tej umowy podmiot zatrudniający może poinformować osoby zatrudnione o warunkach uczestnictwa w PPK oraz o związanych z nim obowiązkach i uprawnieniach podmiotu zatrudniającego i osoby zatrudnionej. Instytucja finansowa, z którą zawarto umowę o prowadzenie PPK, jest natomiast obowiązana przekazać osobom zatrudnionym takie informacje, przy czym ustawa nie określa terminu ani formy wykonania tego obowiązku. W praktyce informacje są przekazywane wraz z potwierdzeniem zawarcia umowy o prowadzenie PPK, po zgłoszeniu pracownika do PPK przez podmiot zatrudniający. Ponadto ustawa o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych nakłada obowiązek udostępnienia prospektu informacyjnego wyłącznie podmiotom zatrudniającym, a obowiązek udostępnienia prospektu osobom przystępującym do funduszu został wprost wyłączony w art. 190 ust. 4 ustawy o OFE. Konstrukcja ta nie

member of

BUSINESSatOECD

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

odpowiada typowemu modelowi indywidualnej umowy zawieranej przez konsumenta bezpośrednio z instytucją finansową, co dodatkowo uzasadnia potrzebę wyraźnego rozstrzygnięcia zakresu stosowania UPK.

VI. Art. 1 pkt. 9 Projektu

Zagadnienie nr. 1: uregulowania w odmiennych regulacjach, a zakres projektowanego art. 39a UPK

W przypadku projektowanego art. 39a UPK również pojawiają się wątpliwości systemowe dotyczące relacji przepisów względem siebie.

Projektowany art. 39a UPK ustanawia dodatkowy obowiązek udzielania konsumentowi wyjaśnień przed zawarciem na odległość umowy o usługę finansową. Zasadnicze wątpliwości budzi objęcie tym przepisem działalności ubezpieczeniowej, która podlega szczegółowym regulacjom sektorowym wynikającym z prawa Unii Europejskiej i prawa krajowego.

Zgodnie z art. 39a ust. 4 UPK obowiązku udzielania wyjaśnień nie stosuje się, jeżeli przepisy odrębne dotyczące danej usługi finansowej przewidują obowiązek udzielenia konsumentowi przed zawarciem umowy wyjaśnień dotyczących proponowanej umowy. Motyw 20 dyrektywy (UE) 2023/2673 jako przykład takich regulacji wskazuje dyrektywę IDD, implementowaną do prawa polskiego przez UDU. Art. 8 ust. 1 UDU zobowiązuje dystrybutora do określenia wymagań i potrzeb klienta oraz przedstawienia informacji o produkcie w sposób umożliwiający podjęcie świadomej decyzji o zawarciu umowy ubezpieczenia. Równoległe zastosowanie art. 8 UDU oraz projektowanego art. 39a UPK prowadziłoby do kumulacji obowiązków przedkontraktowych wynikających z dwóch odrębnych reżimów prawnych, a w konsekwencji do powstania wątpliwości co do ich wzajemnej relacji. Pomimo że zakres obu regulacji nie jest w pełni tożsamy, odnoszą się one do tego samego etapu procesu sprzedaży i realizują zasadniczo ten sam cel, tj. umożliwienie klientowi podjęcia świadomej decyzji o zawarciu umowy ubezpieczenia.

Z uzasadnienia projektu wynika, że dyrektywa (UE) 2023/2673 ma charakter *lex generalis* wobec regulacji sektorowych, a zatem powinna uzupełniać te regulacje jedynie w zakresie nieobjętym wymogami szczególnymi. Nałożenie nowego obowiązku w sektorze ubezpieczeniowym, który już podlega rozbudowanym wymogom dyrektywy IDD, pozostawałoby w sprzeczności z tym założeniem. Motyw 20 dyrektywy (UE) 2023/2673 podkreśla ponadto, że dla zapewnienia pewności prawa wymogi dotyczące odpowiednich wyjaśnień nie powinny mieć zastosowania do usług finansowych objętych sektorowymi aktami Unii, które przewidują obowiązek udzielenia odpowiednich wyjaśnień konsumentowi przed zawarciem umowy, niezależnie od terminologii zastosowanej w danym akcie.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenberg 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Stąd należałoby rozważyć wyłączenie usług ubezpieczeniowych z zakresu projektowanego art. 39a UPK, ewentualnie wyraźne wskazanie, że obowiązki wynikające z UDU stanowią *lex specialis* wobec obowiązków określonych w tym przepisie. Alternatywnie, jako minimum, należałoby tak określić zakres wymogów, aby nie pokrywały się wzajemnie lub nie nachodziły na siebie.

Ponadto również w przypadku projektowanego art. 39a UPK (analogicznie jak wyżej) wątpliwości budzi, czy norma zawarta w art. 39a ust. 4 ma zastosowanie do takich umów jak OFE, ale także IKE, IKZE, PPK czy OKI, których sposób i tryb zawarcia oraz zakres umowy podlega szczegółowym regulacjom sektorowym.

Zagadnienie nr. 2 problematyka art. 39b

Po pierwsze, należy zwrócić uwagę, iż w implementowanej Dyrektywie 2023/2673 zmieniającej Dyrektywę 2011/83/UE nie ma podstawy do zawarcia w Projekcie projektowanego art. 39b i odniesienia go do umów o świadczenie usług finansowych.

W Tabeli zgodności do Projektu zostało wskazane, że implementuje on art. 16a ust. 1 Dyrektywy. Jednak w tym przepisie Dyrektywy nie wskazano wymogu przekazania konsumentowi przez przedsiębiorcę przed rozpoczęciem świadczenia usługi finansowej potwierdzenia zawarcia na odległość umowy o świadczenie usługi finansowej na trwałym nośniku, w rozsądnym czasie po jej zawarciu.

W obecnej ustawie o prawach konsumenta jest w art. 39 ust. 4 zdanie pierwsze przepis:

4. W czasie trwania umowy konsument ma prawo żądać potwierdzenia jej treści na piśmie.

Ten przepis został uchylony w obecnym projekcie i zastąpiony art. 39b.

Obecny przepis art. 39 ust. 4 wynika z implementacji do przepisów prawa krajowego art. 5 ust. 3 Dyrektywy 2002/65/WE dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość, uchylanej Dyrektywą 2023/2673, który stanowił:

3. W każdym momencie trwania stosunku umownego Konsumentowi, na życzenie, przysługuje prawo do otrzymania warunków umownych na piśmie. Dodatkowo konsument jest uprawniony do zmiany stosowanego środka porozumiewania się na odległość, chyba że jest to niezgodne z zawartą umową lub charakterem świadczonej usługi finansowej.

Obecnie zaproponowane brzmienie w Projekcie odzworowuje natomiast art. 8 ust. 7 Dyrektywy 2011/83/UE, którą zmienia Dyrektywa 2023/2673, który brzmi:

7. Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi potwierdzenie zawarcia umowy na trwałym nośniku w rozsądnym terminie po zawarciu umowy na odległość, a najpóźniej w chwili

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

dostarczenia towarów lub przed rozpoczęciem świadczenia usługi. Potwierdzenie to obejmuje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1, chyba że przedsiębiorca już dostarczył te informacje konsumentowi na trwałym nośniku przed zawarciem umowy na odległość; oraz*
- b) w przypadku gdy ma to zastosowanie – potwierdzenie uprzedniej wyraźnej zgody konsumenta i przyjęcia do wiadomości przez konsumenta zgodnie z art. 16 lit. m).*

Tylko, że zgodnie z art. 1 pkt 1a Dyrektywy 2023/2673 zmieniającej Dyrektywę 2011/83/UE:
W dyrektywie 2011/83/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

"1b. W przypadku umów zawieranych na odległość między przedsiębiorcą a konsumentem dotyczących świadczenia usług finansowych zastosowanie mają wyłącznie art. 1 i 2, art. 3 ust. 2, 5 i 6, art. 4, art. 6a, art. 8 ust. 6, art. 11a, art. 16a-16e, art. 19, art. 21-23, art. 24 ust. 1 i 6, art. 25-27 oraz art. 29.

A więc art. 8 ust. 7 nie ma zastosowania do umów zawieranych na odległość dotyczących usług finansowych, ponieważ nie został wymieniony w tym przepisie. Nie ma więc podstawy w obecnie implementowanej Dyrektywie do dodania tego przepisu. Tym bardziej, że w OSR Projektu wskazano:

Zaznaczyć trzeba, że dyrektywa 2023/2673 ma charakter maksymalny, w związku z czym brak jest możliwości przyjęcia rozwiązań odmiennych niż zawarte w tej dyrektywie.

Dyrektywa 2023/2673 przewiduje możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie dodatkowych, bardziej rygorystycznych rozwiązań. W projekcie ustawy zrezygnowano jednak z korzystania z tych możliwości. Nie zdecydowano się m.in. na wprowadzenie dodatkowych wymogów dotyczących interfejsów internetowych.

Takie rozwiązanie jest zgodne z zasadą UE+0, która pozwala uniknąć nakładania na przedsiębiorców dodatkowych obowiązków regulacyjnych.

Po drugie, Należy zwrócić uwagę, że aktualnie obowiązujące przepisy dotyczące zawierania umowy OFE, IKE, IKZE czy PPK przewidują zawieranie umów oraz składanie oświadczeń bez konieczności użycia trwałego nośnika – a z wykorzystaniem formy elektronicznej lub dokumentowej pozwalającej na utrwalenie treści na trwałym nośniku, czy w postaci elektronicznej. Nałożenie w związku z tym przez UPK obowiązku realizacji określonych czynności (w tym potwierdzania zawarcia umowy) na trwałym nośniku może w praktyce odwrócić zakładany przez ostatnie nowelizacje przepisów efekt deregulacyjny. Powyższe dotyczy nie tylko funduszy emerytalnych, ale wszystkich podmiotów oferujących takie produkty jak IKE, IKZE czy PPK. W następstwie fundusze emerytalne, ale też i inne podmioty

oferujące wskazane produkty będą musiały ponownie sformalizować procesy zdalne oraz wdrożyć zmiany systemowe i dokumentacyjne.

Zasadne jest zatem wyłączenie stosowania art. 39b do umów o świadczenie usług finansowych zawieranych na odległość, jeżeli przepisy szczególne dopuszczają zawarcie tych umów w innej formie. Pozwoliłoby to zachować spójność UPK z rozwiązaniami sektorowymi oraz uniknąć ponownego formalizowania procesów, które ustawodawca wcześniej uprościł.

Ponadto projektowany art. 39b stanowi, że potwierdzenie zawarcia umowy powinno obejmować informacje, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 39a ust. 2 pkt 2–4, chyba że przedsiębiorca dostarczył je konsumentowi na trwałym nośniku przed zawarciem umowy. W odniesieniu do OFE, IKE, IKZE, PPK czy OKI może to powodować wątpliwość, czy katalog z art. 39 ust. 1 należy przekazać po zawarciu umowy także wtedy, gdy przed jej zawarciem zastosowano wyłączenie sektorowe. Mogłoby to prowadzić do niespójnego rezultatu: przedsiębiorca nie byłby obowiązany przekazać pełnego katalogu informacji przed zawarciem umowy, lecz musiałby przekazać ten sam katalog w potwierdzeniu zawarcia umowy. Art. 39b powinien zatem wprost uwzględniać wyłączenia określone w art. 39 ust. 3e i art. 39a ust. 4.

VII. Art. 1 pkt. 10 Projektu

Zagadnienie nr. 1: wątpliwość dotycząca relacji między art. 40 ust. 1 a art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK oraz ich zastosowania do OFE, IKE, IKZE i PPK

Projektowany art. 40 UPK modyfikuje zasady odstąpienia od umowy o świadczenie usług finansowych zawartej na odległość, wprowadzając wprost 30-dniowy termin odstąpienia od umowy dotyczącej dobrowolnego indywidualnego produktu emerytalnego:

„Konsument, który zawarł na odległość umowę o świadczenie usług finansowych, może odstąpić od tej umowy bez podawania przyczyny, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, a w przypadku umowy dotyczącej dobrowolnego indywidualnego produktu emerytalnego – w terminie 30 dni od tego dnia”.

Projekt nie definiuje pojęcia „dobrowolny indywidualny produkt emerytalny”. IKE i IKZE wykazują cechy odpowiadające temu pojęciu, w szczególności dobrowolność, indywidualny charakter i cel emerytalny. Kwalifikacja OFE i PPK jest natomiast mniej jednoznaczna: uczestnictwo w tych systemach oraz sposób zawierania umów podlegają odmiennym mechanizmom ustawowym, a w przypadku PPK umowę o prowadzenie PPK zawiera podmiot zatrudniający w imieniu i na rzecz osób zatrudnionych. Uchylenie art. 43 UPK dodatkowo zwiększa niepewność co do zakresu zastosowania projektowanej regulacji w odniesieniu do OFE. Z tego względu pojęcie to powinno zostać doprecyzowane co najmniej w uzasadnieniu Projektu.

member of

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Jednocześnie Projekt rozszerza zakres wyłączenia z prawa odstąpienia od zawartej na odległość umowy o świadczenie usług finansowych, których cena zależy od wahań na rynku finansowym pozostających poza kontrolą przedsiębiorcy (art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK), przez dodanie wyrażenia „w szczególności” przed katalogiem usług objętych wyłączeniem. Wartość środków zgromadzonych w funduszach emerytalnych zależy od wartości jednostek rachunkowych oraz wyników lokowania aktywów. Przemawia to za uznaniem, że usługi te spełniają przesłankę zależności od wahań rynku finansowego pozostających poza kontrolą przedsiębiorcy, o której mowa w art. 40 ust. 6 pkt 2 Projektu.

Jednocześnie co najmniej część produktów oferowanych przez fundusze emerytalne może być kwalifikowana jako „dobrowolne indywidualne produkty emerytalne” w rozumieniu art. 40 ust. 1 Projektu.

Powstaje zatem istotna wątpliwość dotycząca relacji między art. 40 ust. 1 a art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK oraz ich zastosowania do OFE, IKE, IKZE i PPK. Problem nie ogranicza się do produktów oferowanych przez fundusze emerytalne. Art. 40 ust. 6 pkt 2 wymienia wprost jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych i specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, co przemawia za wyłączeniem prawa odstąpienia w odniesieniu do usług opartych na takich jednostkach. Jednocześnie fundusze inwestycyjne mogą oferować IKE i IKZE, które mogą mieścić się w pojęciu dobrowolnego indywidualnego produktu emerytalnego z art. 40 ust. 1. Nie jest zatem jasne, czy art. 40 ust. 1, przewidujący 30-dniowy termin odstąpienia, stanowi przepis szczególny wobec wyłączenia z art. 40 ust. 6 pkt 2, czy też pierwszeństwo ma wyłączenie dotyczące usług zależnych od wahań rynku finansowego. Niejednoznaczność ta może prowadzić do odmiennego traktowania produktów opartych na porównywalnym mechanizmie inwestycyjnym, zależnie od przyjętej wykładni lub rodzaju instytucji oferującej produkt.

Jednoznaczne rozstrzygnięcie tej kwestii ma wymiar ogólnorynkowy, a w odniesieniu do funduszy emerytalnych jest szczególnie istotne dla OFE. Przepisy sektorowe nie przewidują mechanizmu wykonania odstąpienia od umowy członkostwa ani zasad rozliczenia jego skutków w relacji z ZUS. Objęcie OFE prawem odstąpienia bez równoczesnego uregulowania skutków członkowskich, ewidencyjnych i finansowych mogłoby prowadzić do poważnej niepewności prawnej, oraz istotnych problemów operacyjnych po stronie OFE, PTE i ZUS.

W związku z powyższym postulujemy zmianę art. 40 poprzez dodanie do niego zdania **„Prawo to nie dotyczy dobrowolnego indywidualnego produktu emerytalnego, którego cena zależy od wahań na rynku finansowym pozostających poza kontrolą przedsiębiorcy, objętego wyłączeniem, o którym mowa w ust. 6 pkt 2)”**.

Dodatkowo, w celu uniknięcia wątpliwości, czy wyłączenie określone w art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK obejmuje również członkostwo lub uczestnictwo w funduszach emerytalnych oraz

member of

BUSINESSatOECD

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

jednostki rozrachunkowe tych funduszy, proponujemy uzupełnienie katalogu usług objętych tym przepisem:

k) członkostwa lub uczestnictwa w funduszu emerytalnym oraz nabywania jednostek rozrachunkowych funduszu emerytalnego;

Zagadnienie nr. 2: umowy ubezpieczenia, a projektowany art. 40 UPK

Projektowane uchylenie art. 40 ust. 2 UPK, przewidującego 30-dniowy termin na odstąpienie od umowy ubezpieczenia zawartej na odległość, prowadziłoby do obniżenia obowiązującego poziomu ochrony konsumentów bez wskazania przyczyn takiego rozwiązania. Uzasadnienie Projektu nie przedstawia odrębnych argumentów przemawiających za rezygnacją z krajowego standardu 30-dniowego terminu odstąpienia od umów ubezpieczenia zawieranych na odległość.

Rozwiązanie to, w powiązaniu z projektowanym art. 40 ust. 1 UPK, wywołuje również wątpliwości w świetle motywu 18 dyrektywy (UE) 2023/2673. Zgodnie z tym motywem, jeżeli sektorowy akt prawa Unii przyznaje konsumentowi czas na rozważenie skutków zawarcia umowy, do danej usługi powinny mieć zastosowanie wyłącznie właściwe przepisy tego aktu, o ile nie stanowi on inaczej. W przypadku zastosowania art. 186 dyrektywy 2009/138/WE (Solvency II) właściwe pozostają zatem przepisy tej dyrektywy dotyczące terminu złożenia oświadczenia o odstąpieniu.

W odniesieniu do projektowanego art. 40 ust. 1a pkt 2 UPK należy uwzględnić motyw 22 dyrektywy (UE) 2023/2673. Termin na odstąpienie powinien rozpoczynać bieg od dnia zawarcia umowy albo od dnia otrzymania przez konsumenta warunków umownych i informacji przedkontraktowych wymaganych przez sektorowe akty prawa Unii, jeżeli dzień ten przypada później. W konsekwencji odesłanie do art. 39 ust. 1 oraz art. 39a ust. 2 pkt 2-4 UPK powinno, w odniesieniu do umów ubezpieczenia, zostać zastąpione odesłaniem do informacji wymaganych na podstawie unijnych regulacji sektorowych. W przypadku ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie odesłanie powinno dodatkowo obejmować informację o prawie odstąpienia wynikającą z dyrektywy (UE) 2023/2673.

Projektowany art. 40 ust. 7b UPK przewiduje wyłączenie stosowania regulacji o odstąpieniu, jeżeli przepisy odrębne określają prawo odstąpienia od umowy dotyczącej danej usługi. Art. 812 § 4 Kodeksu cywilnego przyznaje konsumentowi prawo odstąpienia od umowy ubezpieczenia zawartej na okres dłuższy niż sześć miesięcy. Relacja obu regulacji nie została jednak dostatecznie wyjaśniona.

Zakres art. 812 § 4 Kodeksu cywilnego jest istotnie węższy niż zakres obowiązującego art. 40 ust. 2 UPK. Pierwszy z tych przepisów obejmuje wyłącznie umowy zawarte na okres przekraczający sześć miesięcy, podczas gdy drugi przyznaje konsumentowi 30-dniowe prawo odstąpienia co do zasady w odniesieniu do wszystkich umów ubezpieczenia zawieranych na

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

odległość. Uchylenie art. 40 ust. 2 UPK mogłoby zatem pozbawić prawa odstąpienia konsumentów zawierających na odległość umowy ubezpieczenia na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy.

Projektowana regulacja może również prowadzić do niespójności systemowej. Pozostawienie art. 40 ust. 6 pkt 3 UPK, wyłączającego prawo odstąpienia w przypadku umów dotyczących podróży i bagażu lub innych podobnych umów zawartych na okres krótszy niż 30 dni, wskazuje, że ustawodawca nadal zakłada objęcie umów ubezpieczenia zakresem art. 40 UPK. W przeciwnym razie funkcja normatywna tego wyłączenia stałaby się niejasna.

Zagadnienie nr. 3: Wyłączenie prawa odstąpienia w odniesieniu do usług związanych z instrumentami finansowymi

W odniesieniu do projektowanego art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK postulujemy uzupełnienie uzasadnienia projektu o jednoznaczne wyjaśnienie, że wyłączenie prawa odstąpienia obejmuje również usługi umożliwiające dokonywanie czynności lub zawieranie transakcji na wskazanych w tym przepisie instrumentach finansowych, nawet jeżeli samo zawarcie umowy o świadczenie usługi finansowej nie prowadzi jeszcze do zawarcia konkretnej transakcji, nabycia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego albo dokonania wymiany walut.

W uzasadnieniu należy wprost wskazać, że regulacja obejmuje także usługi, których przedmiotem jest umożliwienie takich transakcji lub świadczenie związanych z nimi usług inwestycyjnych, w szczególności przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu i prowadzenie rachunków tych wkładów, doradztwo inwestycyjne, przyjmowanie i przekazywanie zleceń nabycia lub zbycia instrumentów finansowych oraz wykonywanie takich zleceń na rachunek dającego zlecenie.

Doprecyzowanie ograniczy ryzyko rozbieżnej wykładni zakresu wyłączenia przewidzianego w art. 40 ust. 6 pkt 2 UPK.

VIII. Art. 1 pkt. 12

Projektowany art. 42a UPK ustanawia szeroko ujęte ograniczenia dotyczące projektowania i funkcjonowania interfejsów internetowych wykorzystywanych przy zawieraniu na odległość umów o usługi finansowe. Art. 42a ust. 2 pkt 1 i 2 przewiduje w szczególności zakaz wyróżniania określonych możliwości wyboru przedstawianych konsumentowi oraz zakaz wielokrotnego żądania dokonania wyboru, jeżeli wybór został już wcześniej dokonany.

W zakresie dystrybucji ubezpieczeń regulacja ta może kolidować z obowiązkami sektorowymi implementującymi prawo Unii Europejskiej, w szczególności z art. 8 ust. 1 i 3 UDU. Dystrybutor jest obowiązany określić wymagania i potrzeby klienta, przekazać w zrozumiałej formie obiektywne informacje o produkcie oraz zapewnić zgodność

member of

BUSINESSatOECD

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

proponowanej umowy z wymaganiami i potrzebami klienta w zakresie ochrony ubezpieczeniowej. Realizacja powyższych obowiązków w cyfrowych kanałach dystrybucji może wymagać wyróżnienia wariantu ochrony najlepiej odpowiadającego zidentyfikowanym potrzebom klienta, przedstawienia rekomendowanego produktu albo ponownego potwierdzenia wyboru mającego istotne znaczenie dla zakresu ochrony. Czynności te stanowią element procesu badania wymagań i potrzeb klienta oraz służą prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z dyrektywy IDD.

Literalna wykładnia art. 42a ust. 2 pkt 1 i 2 UPK mogłaby prowadzić do uznania za niedozwolone działań polegających na wyróżnieniu rekomendowanego wariantu albo ponownym zwróceniu uwagi klienta na dokonany wybór. Przedsiębiorca mógłby zatem znaleźć się w sytuacji kolizji obowiązków, w której prawidłowe wykonanie wymogów UDU wiązałoby się z ryzykiem naruszenia UPK.

Dyrektywa (UE) 2023/2673 nie zmierza do ograniczenia możliwości wykonywania obowiązków wynikających z innych aktów prawa Unii, w tym z dyrektywy IDD. Przepisy implementujące powinny być formułowane i stosowane w sposób zapewniający spójność systemu prawa oraz możliwość równoczesnego wykonania wszystkich obowiązków regulacyjnych.

Należy zatem rozważyć zastrzeżenie, że art. 42a UPK stosuje się z uwzględnieniem przepisów sektorowych, w szczególności UDU, oraz że regulacja ta nie wyłącza możliwości prezentowania rekomendowanego wariantu umowy ani ponownego potwierdzania wyboru w zakresie niezbędnym do wykonania obowiązków wynikających z art. 8 UDU.

IX. Vacatio legis

Podejmujemy konieczność wydłużenia vacatio legis, co wynika ze specyfiki samego Projektu, jak i dobrych praktyk legislacyjnych. Opóźnienie z implementacją dyrektywy przez Polskę nie stanowi uzasadnionej podstawy jego skrócenia – negatywne skutki wynikające z opóźnienia administracji nie mogą być transferowane na podmioty objęte nowym prawem.

Regulacja ma charakter horyzontalny i będzie oddziaływać na niemal wszystkie kanały dystrybucji oraz znaczną część produktów świadczonych przez przedsiębiorców rynku finansowego. Wdrożenie projektowanych przepisów będzie wymagało zmian w interfejsach internetowych, modyfikacji architektury informatycznej, procesów operacyjnych, systemów backendowych, aktualizacji dokumentacji, procedur i informacji przekazywanych klientom, a ponadto przeprowadzenia szeroko zakrojonych prac organizacyjnych, operacyjnych.

Dopiero uchwalone i ogłoszone przepisy tworzą wiążącą podstawę do podejmowania decyzji wdrożeniowych. Prowadzenie prac na podstawie projektu, który może ulegać zmianom w toku procesu legislacyjnego, wiąże się z ryzykiem prawnym, finansowym i operacyjnym.

member of

BUSINESSatOECD

member of

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy

Szacowanym przez nas optymalnym okresem vacatio legis jest 6 miesięcy – okres ten postulujemy jako czas umożliwiający rzetelne, racjonalne kosztowo-organizacyjnie i sprawne wdrożenie projektowanych regulacji.

X. Omyłki techniczne w treści Projektu

Zwracamy uwagę na prawdopodobne omyłki techniczne w treści projektu. W projektowanym art. 40 ust. 1d zamiast „art. 39 ust. 1 pkt 6” powinno być: „art. 39 ust. 1 pkt 13”. W projektowanym art. 40 ust. 5 pkt 1 zamiast „art. 39 ust. 1 pkt 6” powinno być „art. 39 ust. 1 pkt 13”.

Ponadto projektowany art. 39a ust. 4 UPK zawiera błędne odesłanie do „ust. 1–4”. Przepis wyłączający stosowanie określonych obowiązków nie powinien obejmować swoim zakresem również samego siebie. Odesłanie powinno dotyczyć wyłącznie ust. 1–3.

Konfederacja Lewiatan, KL/667/207/AZ/2026

member of

BUSINESSatOECD

member of

BUSINESSEUROPE

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 5
00-727 Warszawa
tel. +48 22 50 50 860
repcja@lewiatan.org
www.lewiatan.org

Polish Confederation Lewiatan
Brussels Office
Avenue de Cortenbergh 168
tel. +32 2 732 12 10

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m. st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy